

Na mlajima svit ostaje... (starinska)

Ovo je popravo mirakul kako vrime brzo prohodi. Jos prin, niti desetak godisc unazad zivi san jednin skroz drugin zivoton. Dobro..., sasvin mi je jasno da nisan prvi koji je skonta tu veliku zivotnu prominu. i drugi su se prin mene zenili, skolske udavale, rajale i cejad cinila dicu. Nisan ja jedini koji se je iz slobodnog moreplovca kosta u bracnu luku, koja i ni uvik tako sigurna (ne svima, ne svo vrime). Dosla su dica (najboje stvari sto san u zivotu ucini), naseli san ovu lipu, daleku, obilatu zemju i opcenito zivot je poprimi sasvin drugacije okvire. Nema vise dizanja kad te je voja (a da mi je), strlicanja, strambanja ili ti jednon jednostavnon rici zaj..... .

Ima naravno one druge, sto su je donili sa sobom ovo dvoje dice, kroz minjanje pelena, dizanja po noci , febre, zubi, razbijenih kolina i kantula. Ali sto ti je to akonto sve one srice, koju svi na ovon svitu ocutimo kad jih stimo lec. Pa kad onako andjeoski (neka su priko dana bili pravi vrazi) , blazeno zaspu. Svo blago, svi soldi, svi inkartani metri i obiljene kamare, sve stavjene plocice ovega svita ne mogu platit tu radost roditeljstva. Nista ti tada vise ni briga, nego se samo molis Bogu za njihovo zdravje. I da kad narestu, skivaju sve posasti vrimena u kojien zivimo, da se lipo skoluju i ostanu cejad..

Ovo san se jan lipota zalaufa i kogo ce promislit da bi jih se manku navrime hoti rjesit. Neka su mi jos ajmo rec u pelenama. Kako da san ih se udija stufa. Nisan..., ne, nego tuka malo promislit unaprid za nike stvari, a pogotovo sto se dice tice. Jer smo vec spomenuli kako vrime brzo prohodi. Pa ce ovi mali vec sutra bit dica od zendbe, a mi se necemo ni obadat.

Eto, prin jednu setemanu skalali su se iz Sydneya dole u Melborne njih dva, tri prijateja. Dosli su u svog dobrog prijateja sto je ode namiscen u jednoj kompaniji, osiguravajucoj, (ti imaju solad), pa su ga lipo za tu prigodu stavili na fit. Ima on tako bokun svoje potrebe, a kako ima i kamara viska, tako mu se kad bilo nalibu prijateji iz rodnog grada i nabiju komin. Odma' san se sjeti svog Falicnog pansiona u Zagrebu. Zadnji put kad su bili, nasli smo se i izasli

malo vanka. Ona obicno (ne mogu se potuzit) ima razumjevanja za ovake momente i slicne situacije, pa ne pita:

- Jeli bas moras veceras izac. Vis da mali sinoc ni dobotu cilu noc spa. A mala se je tuzila da je boli pupe". Bit ce lipa 'ko mi nocas bude rigala.

Ne sluzi se Ona tin stvarima, da bi paka najradije osta isprid televizije gledat Kriket kojega da zivin ode narednih dvista godisc ne bi razumi. Shvaca Ona da su to prilike za dobro se iscakulat i vidit di nan gredu ovi zivotni brodi.

Soma, nasli smo se u hrvaskom restoranu (zove se Rostil, bez j poradi izgovora), i bilo nan je puno dobro. Nikad mi boje ni sela karlovacka neka ne pijen puno bire. Kako su to prijateji koje poznajen jos od proslave dvista godisc svete Vidence i rodjeni su ode, imali smo o cemu govorit. Tukalo in je s moje strane rastumacit kako jan cutin ovi zivot u zemji di su se oni rodili, a oni meni sto in se cini o mojon zemji. Ma oni i ne mislu da je to samo moja zemja, nego da je to i njihova, baren sto se tice jezika (oni su govorili engleski i hrvaski, a jan hrvaski i engleskii i jadno smo se dobro razumili), obicaja, kulture, nasledja. Uvjeri san se to kroz razgovor i po pitanju sto su me pitali.

Razgovor je teka sasvin lezerno. Govorili smo o svemu i svacemu. Tocno onako kako se to uobicava uz koji zmul depju. Govorit svasta a nikomu se ne zamirit. Tako smo se dotakli i sada vec daleke proslave dvista godisc nase svete Vice. Oni su, kako san reka bili Doma u to vrime, i to ne kako bilo nego ki pravi Kumpanjoli. Jedan je bi kapitan, a ova druga dva su bili u vrsti. I tako su oni mene iznenada upitali:

- Jesi li i ti igra Kumpaniju?

Odgovor je udija bi da jesan, onako bez velike vaznosti. Ma je drugo pitanje, koje je uletilo bilo poprilično vazno za nastavak veceri.

- *I kako si se tada osjeca?*

E, onda san sta. Nisan se odma snasa, sto od pitanja, sto od pica.

□ - *Kako mislite, kako san se osjeca?*

pitan jan njih, vec dobro uprit na lakte od trpezu, dok se ki back motiv ču Škoro i benigno Milo moje (sto mi je tada jos vise islo na nerve). Oni to ki meni vadu mast, odma san promisli i reka:

- *Sto kako san se osjeca? Normalno! Kumpanija ki Kumpanija. Vajalo se je u to vrime nikako zabavit, druzit se, u nogometu nisan bi bas dobar, nisan svira u Muziki pa mi je ostala Kumpanija. Moga si digod poc snjon okolo, barenka do Priscapca zabavljat turiste, a i dobre cure su dohodile tamo pa.....znate vec.*

Pokusavan jan tako njima objasniti porive mojega skakanja po Pijaci u ratnickoombrambenom duhu, i kako mi je u to vrime uhu bi drazi bubanj iz U2 nego Bragadinovo stropjenje onega u Kumpaniji.

- *Eto tako san i jan izigra jedan put Kumpaniju,*

završi san ja svoje objasnjenje izmedju dva gucaja. Oni su se pogledali i odma se je vidilo (neka mi je vec bila pala moc zapazanja) da nisu bili bas kuntenti sa odgovoron. A to su definitivno potvrdili kad su skroz ponosno rekli:

- To je nama bi najbolji dan u zivot, kad smo ono bili igrali Kumpanija na Pijaca!

Naravno da nisan ni primjeti nekoristenje padeza (ne tada), jer nisan moga virovat ono sto san cu. Ma, u ustvari sada vec i mogu. Soma san se nadasve iznenadi i moran rec da me je to sa ove prekoceanske distance od Pijace bilo zeru usciplo oko srca. Odma san se posrami svoga odgovora (pogotovo jer je i Doma bilo onih kojima je Ona vise znacila, prven mi bratu) i nisan zna sto cu nego san zazva konobara i naruci jos jednu butelju biloga (moran priznat da ni ode ni bilo hrvaskega vina).

Niko ko je ode rodjen, odgojen i skolovan, opcenito ciji je zivot u Australiji, izjavi da mu je najbolji dan u zivotu skakanje u dimijama sa macen na Pijaci svojih predaka. Jan san tada potpa pod ti dojam imaginarne veze, sto ne poznaje geografsku udaljenost i jezicnu barijeru. Dojmile su me te WOG uspomene iz malog mista, sto im je pruzi tu nazaboravnu radost i ponos. Nasmijali smo se mojim nastojanjima ublazenja situacije i nazdravili tin njihovim lipin i vaznim uspomename. Vaznim jer su i oni danas u upravi Dalmacije, pa na osnovi tih osjecaja i mladenacke voje i force hocu nike stvari mjenjat, na boje i dobrobit svih. Starijih da ostanu kuntenti a da se isto i mlaji nalibu.

Shvati san u temu da se Kumpanija ode ne mora gledat ki Vitesko udruzenje sa svojim statuton jer bi to bilo skroz promaseno, ali da se svakako mora i treba gledat ki foklor koji su iseljenici ponili sobon ki dil nacionalne spoznaje. I da to ni samo blaski foklor, iskljucivo blaska igra nego nacionalna hrvaska, koja i drugima pruzi u oven daleken svitu potvrdu svog identiteta. Oni (moji prijateji) su ga dobili, potvrdili su svoju pripadnost kroz aktivni rad u Clubu i nastojanje da to ne bude samo ograniceni blaski Club (iako on to i ni po nazivu i statutu). Potvrdili su to ili ce potvrdit da u Clubu bude vise prisutan duh nacionalnog i obiteljskog

DALEKI KUMPANJI

Autor Leo Padovan
Petak, 09 Travanj 2004 01:00

zajedništva jer se jedino tako može sačuvati i unaprediti ono što su njihovi ocevi (i matere, naravno) sa ponosom i odricanjem stvarali. Vazno je to poradi toga da nan dica, a to je već treća generacija imaju misto di će moć naučiti da postoji jedna mala ali lipa zemlja i jedno malo ali lipo misto, odakle dohodu njihova prezimena. I da postoji Pijaca u ten mistu i zemji, da ono što nauču u ten Clubu , kroz folklor, jezik, kulturu i običaje mogu doći pokazati jedan dan svojim, u Blato u Hrvatsku. Sa ponosom i ljubavi. Sve ono što su ih naučili stariji, jer samo mogu priniti to od njih, na njihov ponos. Jer na mlajima svit ostaje.

Zdravi i veseli bili, vas Mate!

P.S.

Koristin priliku svin citateljima blaskih stranica zazeliti sretan Uskrs.

Impadovan@blato.hr